

"ויאמרו אליו איה שרה אשתך ויאמר הנה באהל", (יח, ט)

רש"י על על פסוק זה מביא את דברי הגמ' (ב"מ פז. - בשם רב יהודה אמר רב ואיתימא רבי יצחק) "יודעים היו מלאכי השרת שרה אמנו היכן הייתה, אלא להודיע שצנועה הייתה כדי לחבבה על בעלה".

הגמרא במסכת סנהדרין (יט:) מספרת על פלטי בן ליש שנעץ חרב בינו לבין אשתו מיכל בת שאול, ואמר כל העוסק בדבר זה, של אישות, יידקר בחרב. שואלת הגמ', הרי נאמר "וילך איתה אישה" (שמואל ב ג, טז) משמע שבא עליה? ומתרצת הגמ' שנעשה לה כאישה.

ופירש רש"י "שהיה מגדלה ומחבבה".

הרב יצחק זלברשטיין שליט"א, רבה של רמת אלחנן בבני ברק, אומר בספרו "טובך יביעו" כי "את דבריו של רש"י (סנהדרין יט) צריך לזכור בכל בית יהודי. זו הייתה דרכם של כל גדולי ישראל באשר הם, שהיו מגדלים ומחבבים את נשותיהם, ואשריו לאותו בעל היודע את חובתו בעולמו בנושא זה, ומגדל את המתנה הטובה שנתן לו הקב"ה, שראה שלא טוב היות האדם לבדו, ועשה לו עזר כנגדו".

להלן מספר ספורים על גדולי ישראל להמחשת ענין השלום בית בין איש לאשתו:

רבי משה פיינשטיין זצ"ל (מתוך: "רבי משה פיינשטיין")

אם כי הרבנית לא רצתה את מעורבותו של ר' משה בענייני "העולם הזה" של הליכות בית, הוא נהג לבוא לעזרתה בנושאים אלו כל אימת שהתעורר צורך בכך. בהגיעם לאמריקה- התקשתה הרבנית להתמודד עם עריכת קניות בארץ זרה עם שפה לא פחות זרה. לא היתה זו פחיתות כבוד עבורו להילוות אליה למכולת או לשוק הירקות.

לאיש צעיר אשר התלונן כי אשתו מתרעמת על כי אין הוא מצלצל אליה במשך כל היום, אמר ר' משה בתימהון: "אין ספק שעליך לצלצל אליה במשך היום, אני עצמי מצלצל תמיד לרבנית"
ר' יעקב קמינצקי זצ"ל (מתוך: "ר' יעקב")

בספר הנ"ל מסופר שדאגתם ההדדית של ר' יעקב ורעייתו זה לזו, הייתה אפילו בדברים פעוטים, לכאורה. כאשר הרבנית יצאה לקניות, המתין ר' יעקב וכולו קשוב לשמוע את קול מנוע של המכונית שהסיע אותה לשוק, ובהישמע הקול והמכונית נכנסה לחנייה, נחפז ראש הישיבה הישיש לצאת מן הבית כדי לסייע לה בנסיעת סלי הקניות.

עוד מסופר שם: דבר לא ביטא את צניעותו וענותו המופלגת של ר' יעקב זצ"ל יותר מאשר סלידתו את הקימה לכבודו בכל אימת שנכנס להיכל הישיבה או לכל מקום אחר. פעם אחת חרג ממנהגו זה, היה זה כאשר נכנס יחד עם ר' שניאור קוטלר זצ"ל לכינוס השנתי של אגודת ישראל באמריקה. ר' שניאור הציע להכנס דרך דלת צדדית, כדי למנוע קימתו של הקהל לכבודם. מה גדלה תדהמתו של ר' שניאור לשמוע את ר' יעקב דוחה את הצעתו, באומרו: "הרי נשותינו הרבניות נמצאות אף הן באולם והן תפקנה עונג למראה כל הקהל המתרום לכבודנו. הבה נעשה זאת לכבודן, ובכך נקל עליהן לשאת בטרחה המתמדת המוטלת על כתפותיהן במשך כל השנה בגלל הציבור הרב המגיע אלינו...".

רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל:

"מספרים על מרן הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, רבה של ירושלים, שהיה אומר לאשתו: את בודאי תזכי לחיי העולם הבא, מאחר ואת אשה צדקנית העושה הכל כדי שאתמסר לתורה; וכשתהיי שם בפנים, תבקשי שיכניסו גם אותי אצלך...". (טובך יביעו)
ר' איתמר ויזל ענבי הכרם פרשת וירא

ישראל לסגולתו

וְזֶה אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה בְּמַעֲשֵׂה הַשְּׂרָף מִנְחָשֹׁת שַׁעֲשֻׂה מִשָּׁה, שְׁבַמְסָר זֶה שֶׁהֵבִיא לָעַם יִשְׂרָאֵל לְהִתְבַּוְּנוּ בּוֹ שְׂאֵין כֹּחַ בְּנַחֵשׁ כָּלֵל, וְהוּא עֲצָמוֹ בְּמִטִּיל נַחֲשֵׁת, וְכָל כַּחוֹ מִחֻטְאוֹ שֶׁל הָאָדָם, בְּזֶה עֲצָמוֹ שֶׁעָבְדוּ יִשְׂרָאֵל לְבָם לְאֲבֵיהֶם שֶׁבְּשָׂמִים לְשׁוֹב אֱלֹוֵי וּבְכַךְ נִצְלוּ.

וּבְזֶה יוֹבֵן סֵפֹר הַגְּמָרָא בְּרִכּוֹת (ל"ג ע"א) בְּרַבֵּי חֲנִינָא בֶן דּוּסָא שֶׁהִיָּה עָרוֹד בְּשִׁכּוּנְתּוֹ וְנוֹשֵׁךְ אֶת הַבְּרִיּוֹת, אָמְרוּ לוֹ לְרַבֵּי חֲנִינָא בֶן דּוּסָא שְׂיִשְׁנוּ עָרוֹד זֶה הַנוֹשֵׁךְ, הֲלַךְ נִתֵן עֲקָבוֹ בְּפִתְחוֹ שֶׁל הָעָרוֹד וְנִשְׁכּוֹ הָעָרוֹד, וּמִיָּד מֵת הָעָרוֹד, נִטְלוּ רַבֵּי חֲנִינָא עַל כִּתְפוֹ וּבָא עִמּוֹ לְבֵית הַמְדָרֶשׁ וְאָמַר: בְּנִי, רְאוּ שְׂאֵין הָעָרוֹד מִמֵּית אֶלָּא הַחֻטָּא מִמֵּית.

נקודה למחשבה

ביקור חולים

אחת מהמצוות היקרות שזיכנו ה' יתברך היא - מצוות ביקור חולים, ולמדנו מצוה זו מהקדוש ברוך הוא, שכאשר אברהם אבינו היה חולה, בא ה' יתברך בכבודו ובעצמו לבקרו. ומכאן למדו רבותינו, שגם הגדול ביותר, צריך ללכת לבקר את הקטן ממנו, ואין לו לחוס על כבודו.

ומספרים על הגאון רבי משה מחבר ספר 'נזר הקדש', שהיה רב העיר קיידאן - עירו של החזון איש, והיה לומד חברותא עם החזון איש, ואף על פי שהחזון איש שהיה צעיר לימים ממנו, רב העיר לא היה חס על כבודו והיה לומד עימו.

והנה באחד הימים כאשר בא החזון איש ללמוד עם רב העיר, אמר לו החזון איש: כבוד הרב, יענקלה הפחח חולה, והנני מבקש שנלך שנינו ביחד לבקרו כדי לקיים מצות ביקור חולים!

אמר לו הרב: מה כבודו מדבר הרי לא נהוג שרב העיר הולך לביתם של אנשים כלל, כי אין זה מכבוד התורה, [כך היה הנהוג בעיירות בחו"ל, שהרב לא היה הולך כי אם לחתונה ומברך את החתן והכלה, אבל לא היה הולך לביתם של אנשי העיר].

אמר לו החזון איש: יראה כבודו; אשתו של יענקלה אינה מעריכה את בעלה כראוי, ובגלל זה נוצר מצב בו החל השלום בית שלהם להיות רופף עד מאוד. ואם נלך שנינו לבקרו, הרי כתוצאה מכך, יהיה מזה רעש גדול שהרב בא לבקר את יענקלה, וכשתראה אשתו את הכבוד שחלק הרב לבעלה, אזי תנהג בו בכבוד הראוי לו, ויחזור השלום לביתם!!!

כששמע זאת הרב, הסכים ללכת עם החזון איש כדי לבקר את יענקלה, ואכן למחרת כל העיר רעשה מזה. ואשתו, כמובן, לא חדלה להתפאר בפני אחרים על כך שהרב חלק כבוד כזה גדול לבעלה. ומאז נעשה שם שלום בית... (זקניך ויאמרו לך)

משהו לנשמה

סיפור מפעים אודות מה שהחליט הרב שך לאחר שיום אחד בילדותו קם ממיטתו כמה דקות מאוחר...

סיפור מפעים, סיפר אחד ממקורבי מרן הגאון רבי אלעזר מנחם מן שך זיע"א שהיה עד למעשה, והוא עצמו שנודע בקירבתו לראש הישיבה, הביע התפעלות כיצד ראש הישיבה הסתיר עובדה זאת מכל סובביו במשך כל חייו.

היה זה באחד מלילות השבת, בשארית ימיו של ראש הישיבה, ראש הישיבה ביקש שיקחוהו למיטתו לנום קימעה, ואכן הוא עלה על יצועיו לנום מעט לשנת הלילה הקצרה.

כעבור זמן מה נכנס אותו מקורב לחדרו של ראש הישיבה, והוא הבחין כי שינתו אינה נוחה, שכן הכרית עליה הניח את ראשו היתה מונחת בתחתית הראש ומבעלה הגב, וכך היה ראשו שמוט מעט, וזה גרם לו להרים ולהוריד את ראשו וכך לא היתה שינתו עמוקה דיה, אותו מקורב חשב כי לטובת ראש הישיבה יסיט מעט את הכרית למעלה ראשו להיטיב שנתו, וכך עשה.

אלא שלהפתעתו, ראש הישיבה הבחין בכך ונתעורר מהענין, והשיב חזרה את הכרית לאותו מקום שהיה קודם לכן, המקורב שחש שלא בנח, אמר לראש הישיבה, כי חפץ הוא שיוכל הראש ישיבה לישון טוב יותר ולכך העלה במעט את הכרית, ראש הישיבה השיב לו:

"וכי חפץ אתה להכשיל אותי?!"...

אותו מקורב לא הבין למה נתכוין ראש הישיבה, מדוע מכשיל אותו בכך שמעלה במעט את הכרית למראשותיו, הוא ביקש את סליחת ראש הישיבה, וקולו היה שבור.

משהבחין בכך ראש הישיבה, נטל את ידיו התיישב והחל לספר לאותו מקורב:

ידע לך, כי בהיותי עלם צעיר עוד בטרם הגעתי למצוות, הקדפתי הקפדה יתירה על זמן קריאת שמע, לבל אפסיד חס ושלום מצות קריאת שמע בזמנה, כדעת המגן אברהם.

באחד הלילות, שבתי עייף מאד לביתי, בחוץ היה קור רוסי טיפוסי המתאים לוובוילניק בעת החורף, ואמי הצדקת העירה אותי בבוקר מוקדם לבל אאחר זמן קריאת שמע, עייפותי היתה כה גדולה שלא הבחנתי והמשכתי לישון עוד מעט, ולאחר זמן מה כשקמתי נדהמתי לראות כי הפסדתי את זמן קריאת שמע של המגן אברהם...

מאותו לילה, קיבלתי על עצמי בקבלה גמורה, שלא אשן בצורה שהכרית תהיה למרגלות ראשי בצורה נוחה שבה אשן שינה חזקה ובכך אני עלול להפסיד בשנית זמן קריאת שמע זה, ולזאת קבלתי על עצמי, שהכרית תהיה בתחתית הראש, ובהיות וראשי יהיה שמוט מעט, לא אוכל כך לנום שינה עמוקה, וכך לא אוכל להפסיד לעולם זמן קריאת שמע.

ב"ה עד עתה לא חרגתי מקבלה זו, וכי רוצה אתה להפיסדיני שלא אעמוד בקיום קבלה זו כל חיי?!!

אותו מקורב עמד נפעם למשמע אוזניו. מילותיו נעתקו. ראש הישיבה לא ייחס ענין בדבר, קם והחל בתלמודו כשיגרת יומו... מאת: הרב הלל מן